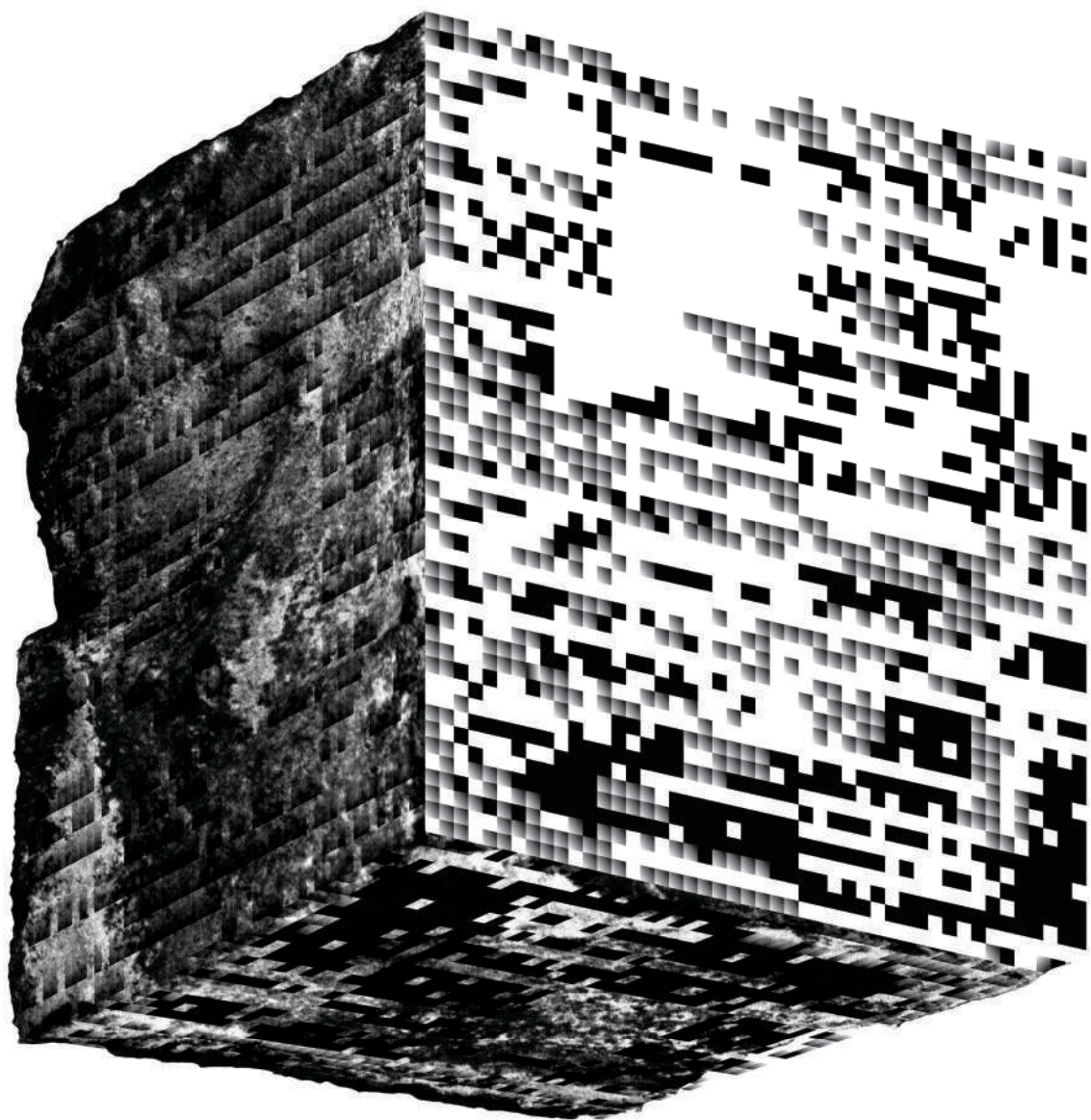

Čas in nematerial- nost

Razstava študentov UL ALUO

Razstava Čas in nematerialnost povezuje umetniška dela študentov različnih smeri Akademije za likovno umetnost in oblikovanje Univerze v Ljubljani, ki se tematsko ukvarjajo z vprašanji časovnosti, minljivosti, staranja, trajnosti ali trenutnosti v doživljanju osebnega, individualnega in družbenega vsakdana. Razstava je zasnovana v kontekstu širšega razstavnega programa Človek in čas, s katerim Slovenski etnografski muzej obeležuje stoletnico obstoja in delovanja institucije.

Časovnost, ki se je danes pogosto zavedamo z občutki vsakdanjega hitenja in "izgubljenega" časa, predstavlja eno izmed osnovnih kategorij doživljanja in merjenja realnosti. Razlike med linearnim in cikličnim časom, mehansko merljivo in subjektivno doživeto časovnostjo ali razmerje časa, prostora in snovi so teme, ki so navdihovale tako tradicionalno kot tudi sodobno umetniško produkcijo. V času vse večje digitalizacije vsakdana se tudi spremenjeno doživljanje časovnosti pogosto izrazi v razmerju do virtualnega prostora in specifičnih oblik dematerializacije, ki zadevajo tako samo predmetnost kot tudi nove oblike medčloveške, breztelesne, kibernetične interakcije. Nematerialnost se v kontekstu informacijskih tehnologij nanaša na stanje minimalne materije ali telesnosti, ko so različne kategorije realnosti, prostora in časa prevedene na raven digitalne informacije oziroma kode; govorimo o hipermaterialnosti sodobne realnosti kot procesu kontinuirane pretvorbe vseh vrst informacij – podob, zvokov, besed – v digitalno sfero fluidne in netaktilne virtualne prostorske časovnosti.

Študenti umetniških in oblikovalskih smeri ALUO so ustvarili umetniške refleksije, interpretacije ali vizionarske hipoteze časovnosti, vezane na spremenjene pogoje doživljanja časa v obdobju digitalizacije, družbenih in političnih napetosti. Sodobne oblike postmedijske, klasične (analogne – slikarske, kiparske) ali digitalne (hibridne) umetnosti bodo soočene s humanističnimi, ekološkimi in sociološkimi problematikami, ki zrcalijo sodobno razumevanje časovnosti kot temeljne kategorije realnosti.

prof. dr. Uršula Berlot Pompe

asist. Tim Prezelj

TimeKeeper

alkimija

Katarina Babič Derenda, Stela Primc in Mori sikora

Neznana struktura nas usmerja v svet mitov in skrivnosti duhovnega sveta, h kateremu se pogosto zatečemo v kriznih obdobjih po zaščito. Krogle služijo kot alegorija magije. So hkrati varuhi preteklosti, prihodnosti ter alternativnih resničnosti. Tako prepletajo več časovnic. Živost in neživost. Previdno.

Sklepanec, pisava, Ela

olje na platnu

Ana Božič

Delo Sklepanec, pisava, Ela raziskuje motiv figuralike in njenega odnosa do tematike časovnosti, hkrati pa se preko vključitve razstavljenih predmetov iz zbirke Slovenskega etnografskega muzeja želi povezati tudi s samim razstavnim prostorom.

Cilj dela ni na gledalca vplivati zgolj na način čustvene abstraktne sublimnosti, temveč z vključitvijo same človeške figure pri gledalcu vzbuditi željo po poglobitvi vanjo ter tako aktivirati njen izkustveni potencial.

Hkrati se avtorica želi poglobiti v tematiko doživljanja časovnosti in kaj ji upodobitev le-te pomeni kot sodobni slikarki. Zanima jo tista lastnost figuralike, ki pri gledalcu podzavestno vpliva na njegovo dojemanje likovnega prostora in odnosov elementov v njem, saj meni, da prisotnost figure v človeku takoj vzbudi drugačen pristop do občutenja dogajanja ter časovne dimenzije dela. Teoretizira, da se gledalec sprva naveže na figuro, ki mu nato iluminira ostale sestavne komponente dela, s tem pa mu tvori tudi zavest o času, ki se nahaja med njima.

Med kontemplacijo svojega odnosa do figure gledalec v sliki vzpostavlja časovno okolje. Figura v delu tako prevzema bolj pasivno vlogo, predvsem kot metaforični »nosilec« gledalca. Kot omenjeno, sta v kompozicijo vključena predmeta iz zbirke SEMa, ki ju mora gledalec v likovnem prostoru preseči, da bi se poglobil v figuro. Skozi to dejanje bi avtorica želela pri gledalcu vzbuditi občutek vpetosti v likovni prostor in čas.

Akrobacije prepovedane

prostorska instalacija

Liza Jutra Norčič, Manuel Brajnik in Jan Lavrič

Akrobacije prepovedane je zbirka dvestopetdesetih fotografij, ki jih je med poleti z jadralnim letalom posnel moj dedek in so nastajale med letoma 1960 in 2015.

Te tihe jeklene ptice izkoriščajo zgolj naravne sile, ki jih ponuja okolje, in se s pomočjo termike ter vetra dvigajo nad Zemljino površje. Gladko in sinhrono gibanje jadralnega letala s pokrajino pod njim ustvarja občutek breztežnosti ter globoko meditativno stanje in povezanost z naravo.

Vsaka posamezna fotografija tega dela skriva vznemirljivo zgodbo jadrnanja med oblaki in pokrajinami, ki se razprostirajo pod njimi. A po petih desetletjih so se te fotografije spremenile še v nekaj več kot le posamezne podobe. Kot zbir so postale vizualno popotovanje skozi čas ter testament večne očarljivosti tihega letenja. Dokumentirajo razvoj tehnologije, spreminjajoče se pokrajine in osebne izkušnje ter predstavljajo majhno zakladnico tako družinske zapuščine kot tudi letalske dediščine in hkrati opominjajo na žalostno diskrepanco med svobodo in mirom tega gracioznega človekovega izuma ter njegovo izrabo kot uničujoče vojno orodje.

Love bomb

mešana tehnika

Ana Govc

“Po neuspehu človeštva pri uporabi in nadzoru drugih sil vesolja, ki so se obrnile proti nam, se moramo nujno nahraniti z drugo vrsto energije. Če želimo, da naša vrsta preživi, če želimo najti smisel življenja, če želimo rešiti svet in vsa čuteča bitja, ki živijo na njem, je ljubezen edini odgovor. Morda še nismo pripravljeni izdelati bombe ljubezni, da bi uničila sovraštvo, sebičnost in pohlep, ki uničujejo naš planet. Vendar pa vsak posameznik v sebi nosi majhen, a močan generator ljubezni, katerega energija čaka, da se sprosti.” – *Albert Einstein, pismo hčeri Lieserl.*

V svoji praksi dajem prednost ljubezni, saj presega omejitve časa in materialnosti.

Tloris zakroja

polipropilen, samolepilna folija, akril, emulzija, akrilni sprej, LED trak

Domen Hitrec

Predstavljeno delo je igra različnih vrst geometrijskih preslikav z več jedri, ki sledi logiki delovanja vzvodov in mehanizmov strukture uma v odnosu do zunanosti, tehnično pa je eksperiment prepleta plastično-slikarskega kolaža, vitraža oziroma svetlobne panele z mozaično logiko. Zgled delu je proces blastulacije.

Zadnja večerja

mešana tehnika

Jan Hostnik, Strahinja Jovanović in Eva Štupnik

Sapiens. Prizor zadnje večerje. Ta večni testament človeške evolucije, ki je razsvetlila um in porajala odgovore na mnoga vprašanja, zdaj deluje zapuščeno in zbledelo.

Prostor je zdaj sterilno bel in skoraj prazen in zdi se, kakor da so skupaj z gosti odšle tudi vse renesančne ideje in odgovori. Prej samoumevno je zdaj obviselo v zraku. Ali smo res ta isti človek?

Z reinterpretacijo svetopisemske pripovedi in pogledom z zornega kota naglega in vse spreminjajočega tehnološkega napredka projekt prevprašuje in špekulira, ali smo s tehnološkim razvojem prišli do te točke, da bi lahko vzpostavili novo ero – novo dobo – novo “renesanso” in posledično novega človeka.

Z gibanjem po večplastnih dimenzijah razširjene, virtualne in holografske resničnosti raziskujemo materialnost »novega človeka« v trenutno aktualni meta-resničnosti. Ko se podamo na to pot preobrazbe, postane gesta komunikacije temelj naših interakcij in rodi se »nova religija«, ki usmerja prehod človeštva.

Knjiga nove Biblije ima ključ do našega prihodnjega razumevanja, medtem ko vizualni ton svetosti, predstavljen v beli barvi, poudarja sveto naravo našega razvijajočega se obstoja.

Hkrati pa z inkorporacijo fizično oprijemljivih tekstur poudarjamo pomembnost prisotnosti tako analognega kot digitalnega. Ta na novo zasnovana Zadnja večerja služi kot spodbuden razmislek o »novemu človeku« in njegovi prihodnosti v dematerializiranemu svetu, kjer se naše razumevanje človeštva še naprej spreminja in raste znotraj vedno večjih meja časa, prostora in tehnologije.

Gnezdo

frottage, barvni svinčnik na papirju

Ana Janež

Gnezdo sestavljajo posušene rastline iz herbarija in dodatki. Posušene rastline sem sprva skenirala, jih pretvorila v digitalni kolaž, prenesla na matrico ter nato z drgnjenjem barvnih svinčnikov po površini sistematično sestavljala v novo strukturo, spominjajočo na kakšno tapeto starinskega videza. Vzorci nadomeščajo praznino, elementi so urejeni in uvrščeni v ritem sekvenc. Skozi zgoščevanje pozornosti, kjer so si vsi elementi v dokaj enakovrednem stanju, se vzpostavlja stanje razvlečenega, ponavljajočega se trenutka. Trenje notranjih napetosti in obenem enakomeren ritem gradita skelet, konstrukcijo in napovedujeta dogajanje v sami strukturi. Do tega ne pride, saj je dogajanje, proces, ki je že zaključen, zamrznjen na konkretni površini papirja. V vmesnem polju prenašanja podob iz digitalnega v analogno in obratno se vzpostavlja odnos, v katerem se marsikaj izgubi in marsikaj doda, kar za sabo prinese določene namerne in nenamerne napake.

Nova podoba tako postane nekaj, kar je vzeto od zunaj in preoblikovano do te mere, da je v svoji notranji strukturi predrugačeno in nato postavljeno nazaj v drugačen kontekst. S tovrstnimi prijemi se ustvarjajo vizualne reprezentacije z dvoumnim značajem kot tudi dvoumnim pojmovanjem. Repeticijska in naključni dekorativni elementi brišejo prvotni pomen, podoba pa deluje kot utvara in ilustrira nejasne pripovedi.

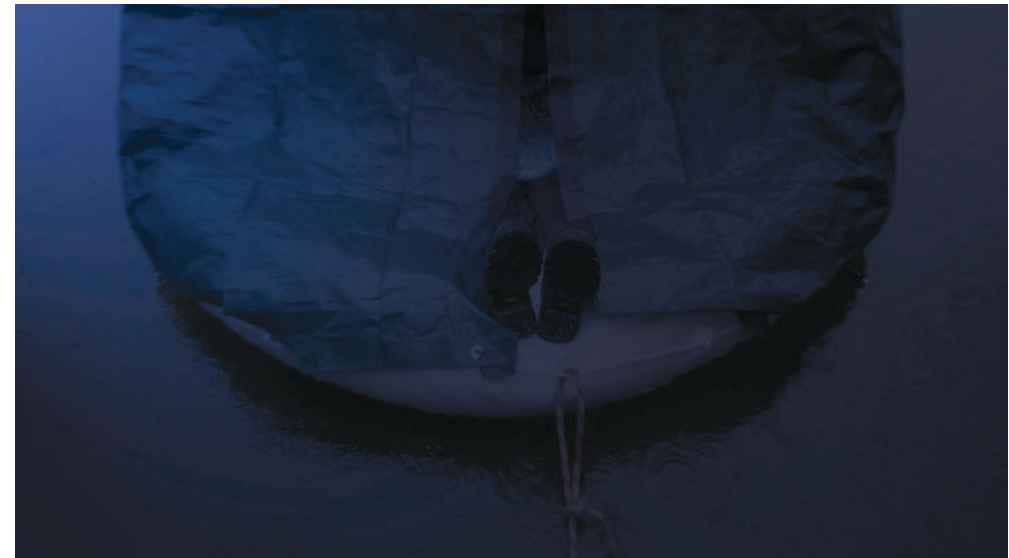

Vessel

mešana tehnika

Klara Maček

Delo *Vessel* je začasna plavajoča umetniška instalacija na Blejskem jezeru, ki nudi udobno zatočišče na vodi, hkrati pa zaradi lokacijsko specifične postavitve deluje kot nosilec spominov na poletja iz otroštva in hišo prednikov na Bledu, ki je bila pred par leti porušena in nadomeščena s turističnimi apartmaji.

Plasti časa - od linije do sence

slepi tisk/grafika

Katarina Marov

Delo Plasti časa – od linije do sence je grafični eksperiment v tehniki slepega tiska, s katerim raziskujem koncept časa in nematerialnosti. Vključuje štiri grafične liste, vsakega s svojo lastno interpretacijo različnih zapisov v času.

Za želeni odtis najprej ustvarim grafično matrico, ki jo postopoma jedkam s kislino. Sčasoma se matrica manjša in fizično spreminja. Z odtiskovanjem ohranjam nekatere vmesne faze tega procesa, zapise trenutkov iz preteklosti, ki ne obstajajo več, saj čas neprestano teče. Pri tem se ukvarjam z dejstvom, da čas oblikuje in spreminja naše zaznavanje stvarnosti.

Proces dela se začne z linijami, ki postopoma postajajo vedno globlje, spreminjajo oblike in ustvarjajo relief, ki se pokaže šele, ko je površina osvetljena. Vsaka faza nam kaže, kako se subtilno spreminja tekstura, medtem ko se plasti dodajajo, dokler ne dosežejo točke, kjer bi, če bi proces trajal še dlje, spet nastala ravna površina.

Space-face

olje na platno, kolaž in digitalne tehnike

Zdenka Pandžić

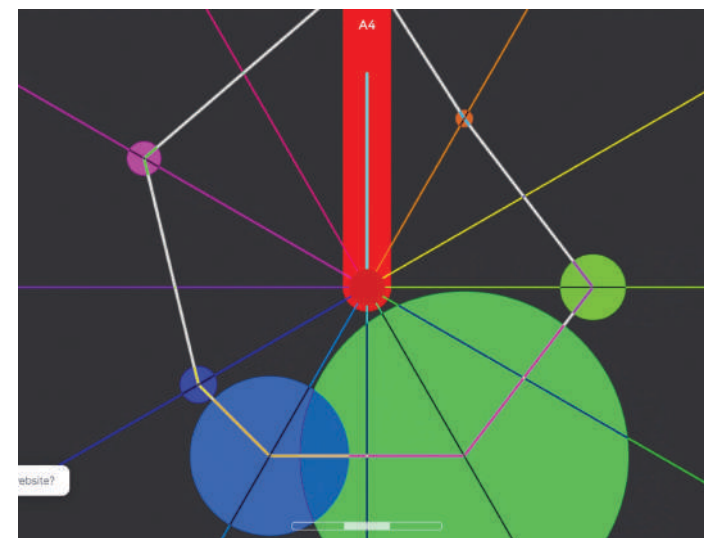
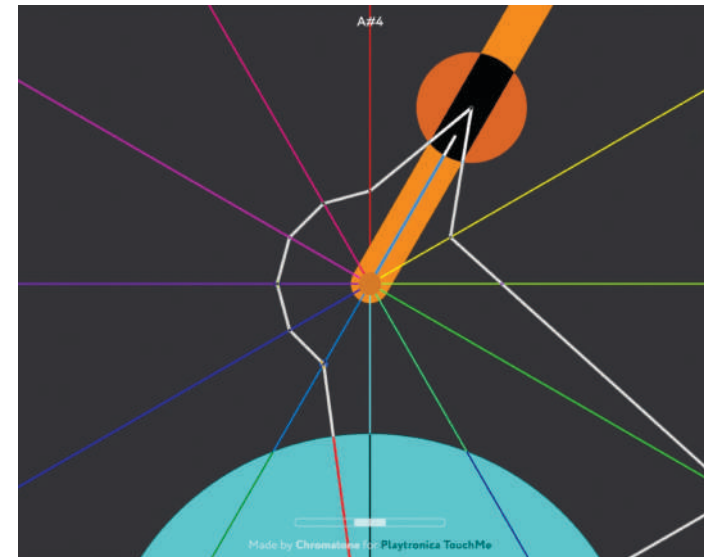
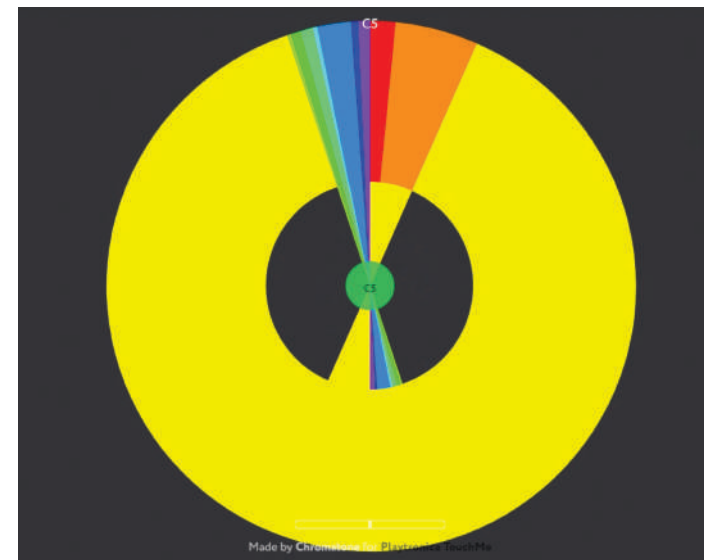
Kje se začne človek, kje žival? Na katerih stičiščih telesnega prevlada človeško, na katerih živalsko? Raztelešenja in utelešenja so predmet tako antičnih mitov in legend kot tudi znanstvenofantastične estetike (od Frankenstein ali Sodobnega Prometeja naprej). V delu, ki se deloma zgleduje po retro in »campy« znanstvenofantastičnih naslovnih revij, romanov in televizijskih oddaj izpred petdesetih let, je ponujen vpogled v proces raztelešenja ter ponovnega utelešenja skozi oblike hibridnega bitja. Kot nalepka iz revije s podobo intergalaktičnega človek-konj hibrida, ki jo je načel zob časa in je preživela več poskusov praskanja in dokončne odstranitve, se poudarja univerzalnost in simbolna potentnost teh podob.

V kontekstu odnosa človek-žival je zaznaven vpliv kratke zgodbe Jorgeja Luisa Borgesa Asterionova hiša. V navezavi te zgodbe na umetničina dela je ključen pomen raziskovanja notranjega sveta bitja, ki je empatično, razmišljujoče, racionalno, a vendarle ujeto v telo, ki je vse prej kot človeško.

Inja Prebil

spanje, dojenje, kopanje, igro in hojo. Gre za prve občutke človeka, ki vstopi v svet in ga začne spoznavati. Posnetki so bili narejeni v časovnem obdobju petih mesecev. Proces snemanja je potekal preko posrednika, ki je, glede na količino stične površine med subjektom (dojenčkom) in okolico (običajno koža matere in v primeru kopanja voda), prilagodil ton. Projekt je bil zasnovan z namenom raziskati, ali je mogoče prenesti idejo nekega čuta v drugega. Ali bomo lahko zaznali sledi dotika skozi zvok?

Božiček obstaja, Kinder je

CMYK sitotisk na papir

Valentin Radulović

Izhajal sem iz embalaže Kinder čokoladic, ki poleg čoko-mlečne vsebine premore tudi vsem dobro znanega in skoraj enako ikoničnega nasmejanega dečka. Poigravanje z njegovo podobo se je skozi modne odločitve že dvakrat zgodilo v sami tovarni – sprva je imel rumeno polo majico, kasneje pa dobi času primerno modro jopico s kapuco. Ker so ga pred nekaj leti popolnoma zamenjali, sem zgolj poiskal razlog te menjave in se odločil, da zato, ker se je neizogibno postaral, zelo hitro, prehitro. V bistvu nisem prepričan, če je kdaj sploh zares obstajal, in ker je najbrž “airbrushan” do neprepoznavnosti oz. popolnosti, je njegova postarana podoba enako magična; spominja na Božička.

Deček tako še vedno ostaja globoko zakoreninjen v kolektivnem spominu slehernega milenijskega Evropejca, večno mlad in nasmejan, le da se njegovo obličje, če upoštevamo faktor časa in njegovega davka na posameznika, najverjetneje spreminja v bradatega nasmejanega gospoda belih las in rdečih oblačil.

Spreminjam se v pipo

video

Dunja Rahovsky Šuligoj

V mnogih odprtokodnih programih lahko video posnetkom povečamo število sličic na sekundo. To programi storijo tako, da s pomočjo UI med dvema obstoječima zaporednima sličicama ustvarijo novo sličico, ki bi se med njima najverjetneje zgodila. Tako omogočijo prikaz gibanja kot bolj tekočega in domnevno bolj podobnega zaznavi realnega gibanja. A pri predvajanju posnetka s hitrostjo premnogih sličic na sekundo pridobi gibljiva podoba nenavadne lastnosti. Vsi dotiki se zdijo lepljivi, predmeti se težje premikajo skozi zrak, ki se zdi bolj gost, trdna telesa pa postanejo nenavadno prožna. Posneto gibanje pridobi materialne lastnosti. Sami materiali pa postanejo bolj voljni.

Spreminjam se v pipo je igra s takšnim učinkom tekočega, prožnega in gladkega. Ker so bile v program vstavljene sličice, ki so kronološko nepovezane, je rezultat prelivanje iz ene podobe v drugo v utripajočem se ritmu. Zdi se, da se telesa in predmeti mešajo ter gnetejo med sabo, kot da bi bili posneti v roki, ki jih menca. Namerna 'napačna' uporaba programa pokaže, kako zelo materialna sta lahko čas in gibanje v videu.

Sledi spomina

objekti iz epoksidne smole, mika, keramika, naravno barvane tkanine

Mori Sikora

Povezave živih bitij, časa in spomina, pripovedi ter zgodovine, ujetih v objektih.

Naravni artefakti, ujeti v smolnatih posodah, zaklenjeni v času in prostoru. Vekomaj živéči. Vse ima svoj začetek in svoj konec, kljub temu imamo možnost podaljšanja tega trajanja v času in kolektivnem spominu. Objekti so postavljeni na obarvano tkanino in kot ti objekti sami predstavljajo notranje povezave med naravnim svetom in človekovim obstojem. Puščajo vidne sledi in nosijo spomin preteklosti. Ravno tako kot smolnati objekti, ki držijo rastline in minerale iz različnih okolišev. Ujetje preteklosti, stvarjenje sedanjosti in pogled v prihodnost. Spomin na duše.

Zomi

lateks, jeklo in saten

Sara Skenderija

Na avtoričino željo delo nima opisa.

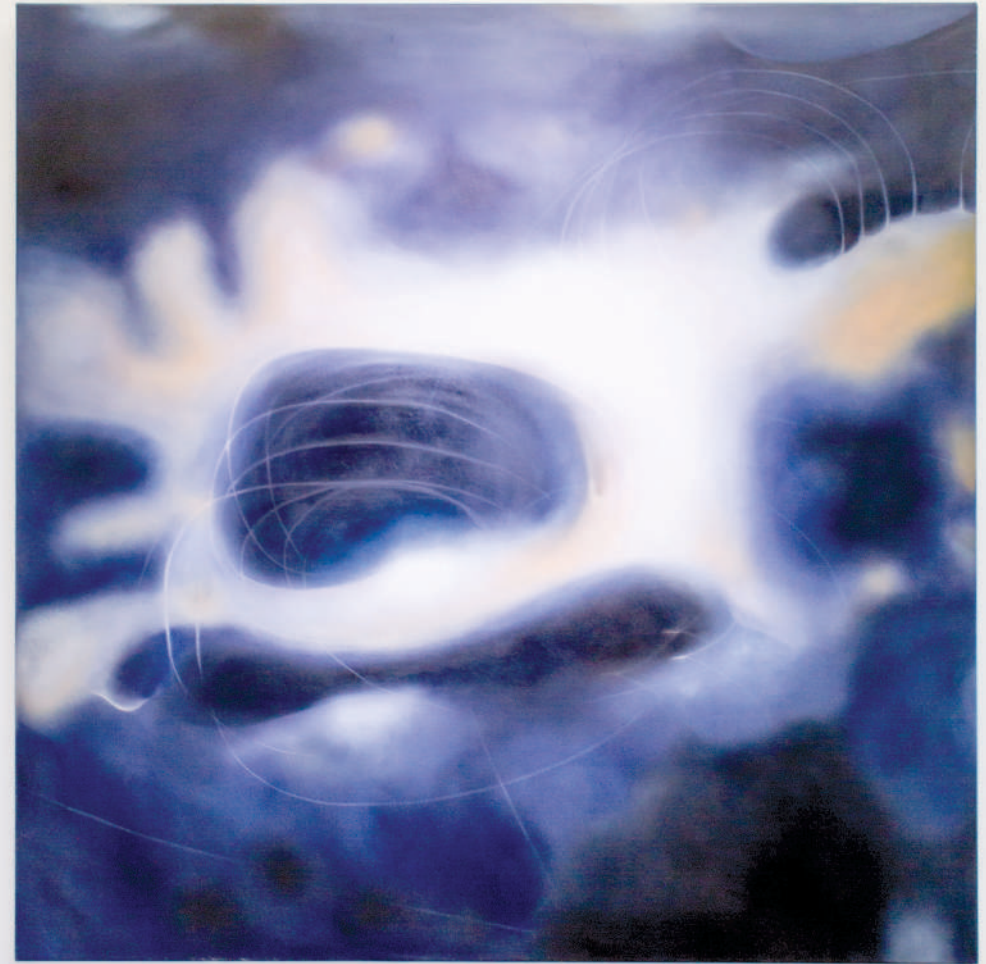
Kairós

olje na platno

Katarina Snoj

Izhodišče dela je mišljenje starih Grkov, v katerem se pojavlja razločevanje med dvema pojmom časa, med chrónosom in kairósom. Chrónos je kvantitativni čas, ki se razteza od točke v preteklosti do točke v sedanjosti ali prihodnosti in ga je mogoče meriti. Kairós pa je kvalitativni čas, ki se zgosti v bežnem trenutku in človeku ponuja priložnost. Nasprotje teh dveh časov po avtoričini interpretaciji narekuje redčenje in goščenje. Do zgostitev časa ne prihaja v fiksiranem prostoru, temveč te zgostitve dobijo prostorsko dimenzijo, v kateri se čas nabira, ne da bi uhajal oziroma odtekal iz nje. Linearnost toka trenutkov (chrónos) v avtoričinem prikazu prekinja, a hkrati tudi dopolnjuje perforacije (kairós), v katerih čas v gosti temi vznika kot čas priložnosti. Prav v tem se megličasta pustina nevtralnega, ki lahko postane nekaj negativnega, hipno prekine, preden se vnovič in vnovič nadaljuje.

Sopostavitev dveh časov vabi sodobnega človeka k premišljevanju o kompleksnem prepletu časovnih razsežnosti in o bistvu časa samega.

Intuitio

instalacija: tkanina iz recikliranih oblačil, les in karton

Anka Štrukelj

Čas je konstanta, ki se nenehoma izteka, vendar njegovega konca človeštvo še ni sposobno zaznati. Je nedeljiv proces, ki ga še ne znamo prekiniti.

Delo izvira iz razmišljanja o kaosu in kozmogoniji, o brezčasnosti vesolja, o večnem krogu življenja in smrti, ko se material vedno znova dematerializira, se združuje v nove oblike ter tako vzdržuje večni krog obstoja brez znanega začetka in konca. Stari Grki so menili, da je svetovni red nastal iz prvotne kaotičnosti (gr. kaos), prvotnega brezobličnega prastanja, ki se je kasneje izdiferenciralo v splošno urejenost – kozmos. Kontinuiteta, nepretrganost v času in prostoru je sila kozmosa, ki je ne moremo izničiti. Prav tako se ne moremo oddvojiti od svoje preteklosti. Ali lahko le nemočno opazujemo kot indiferenten drobec materialnega sveta ali pa se lahko energetske poistovetimo s silo vesolja?

Tkanina, izdelana iz recikliranih oblačil, je materialna komponenta instalacije, ki vsebuje časovno informacijo (nematerialnost), reminiscenco tisočih, ki so nehoti povezani, vtakani v novo materijo. Drobci spomina obstajajo v materialu kot fragmenti nekega časa, kamor se nenehno interpolirajo novi etosi. Prikazani so s svetlobno projekcijo, ki ponazarja neznano preteklost njihovega obstoja. Njihova resnica počiva v materialu, ki se ga lahko dotaknemo, a nam je kljub temu nedosegljiv.

Delo vodi v kontemplacijo, kjer poudarek ni na razmišljanju, ampak na raziskovanju naše čutnosti, pomena našega lastnega mentalnega sveta, spoznanja, intuicije.

Pondering

prostorska instalacija

Isidora Todorić

Gre za postavitev, ki se poigrava s pomenom besede pond v pondering dobesedno. Pond, ribnik ali fontana, je sopostavljen izvoru svetlobe. Pondering se spogleduje s časovnostjo na način, da skozi konotacije privleče določene koncepte iz (umetnostno) zgodovinske preteklosti v sedanost, kjer so seveda udejanjeni na drugačen način. Če glagol pondering v angleščini pomeni razmišljati o nečem dlje časa, si to vizualno predstavljam kot romantični ideal človeka, ki zamišljeno zre v naravo (umetnostnozgodovinski prizor).

Narava, ki jo v tem kontekstu simuliram s postavitvijo, je predrugачena. Gre za umetni izvor vode in svetlobe, ki simbolizirata sončni zahod, kot popularen motiv razmišljanja o ali čudenja nad naravo. Oba izvora estetsko poudarjata pripadnost sodobnemu času – njuna materialna umetnost je izražena na površini.

Dogodkovno obzorje

instalacija

Tim Topić

Dogodkovno obzorje (ang. event horizon) je astrofizični pojem za mejo, za katero dogodki ne morejo vplivati na opazovalca. Torej opazovalec ni sposoben opaziti bistvenega dogodka/objekta, je pa sposoben zaznati zamejitev. Pojem dogodkovnega obzorja se ponavadi povezuje s črnimi luknjami, znotraj katerih čas, prostorske dimenzije in materija propadejo, so amalgamirani v neskončno majhno točko. Prva fotografija črne luknje (Event Horizon Telescope collaboration et al.) v bistvu sploh ne prikazuje srča pojava, temveč le zamejitev tega pojava. Opazovalec lahko le ugiba in predvideva, kaj se dogaja znotraj nje. Hkrati pa s tem postane točka zanimanja ne »bistvo«, ampak njegova periferija, njegove materialne posledice.

Delo se s svojo izvedbo navezuje na dekonstrukcijske tendence druge polovice 20. stoletja (npr. francosko gibanje Supports/Surfaces). Ko platno preneha delovati kot Albertijevo okno, temveč kot samostojen tridimenzionalen objekt, s svojimi lastnostmi, prostorsko težo in prezenco. Miselno ogrodje pa se oplaja s teorijo hiperobjektov Timothyja Mortona, kjer so hiperobjekti neznatno kompleksni obstoji, prebivajoči v hiperprostorih (prostorske konceptualizacije, ki jih ne zmoremo opisati z geometrijo, vane ne moremo vstopiti ali jih reprezentirati, čutimo pa posledice njihove prostorskosti). Hiperobjekti prestopijo prostorsko mejo v svet realiziranih potencialov, kjer jih poskušamo dojeti z njihove periferije.

Razstavo Čas in nematerialnost je pripravila Akademija za likovno umetnost
in oblikovanje Univerze v Ljubljani, zanjo Alen Ožbolt, dekan,
v sodelovanju s Slovenskim etnografskim muzejem,
zanj Natalija Polenec, direktorica.

Avtorji del so študenti UL ALUO

mentorja in kuratorja

Uršula Berlot Pompe, *UL ALUO*
Tim Prezelj, *UL PeF in ZRC SAZU*

koordiniranje

Natalija Polenec, *SEM*
Mateja Vidrajz, *UL ALUO*

celostna grafična podoba

Tim Topić, *UL ALUO*
Jan Kranjec, *UL ALUO*

komuniciranje

Maja Kostrić Grubišić, *SEM*
Irena Plešivčnik, *SEM*
Maja Kocjan, *SEM*
Sara Bešlin Vatovec, *UL ALUO*

tehnična podpora

Kristjan Dolenc Rojko, *SEM*
Boštjan Marolt, *SEM*
Roman Štrovs, *UL ALUO*
Peter Pulin, *UL ALUO*
Klemen Hodžić, *UL ALUO*

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

V sodelovanju s Svetom za umetnost Univerze v Ljubljani.

urednika

Uršula Berlot Pompe, *UL ALUO*
Tim Prezelj, *UL PeF in ZRC SAZU*

oblikovanje naslovnice

Jan Kranjec, *UL ALUO*

oblikovanje notranjosti

Tim Topić, *UL ALUO*

fotografije del

Jernej Strmšek, *UL ALUO*
Domen Hitrec, *UL ALUO* (Tloris zakroja)

jezikovni pregled

Dominatus digital d.o.o.

izdajatelj

Akademija za likovno umetnost in oblikovanje
Univerze v Ljubljani, zanjo Alen Ožbolt, dekan

tisk

MatFormat d.o.o.
50 izvodov
Ljubljana, januar 2024

Ana Božič

Manuel Brajnik

Ana Govc

Domen Hitrec

Jan Hostnik

Ana Janež

Strahinja Jovanović

Jan Lavrič

Klara Maček

Katarina Marov

Liza Jutra Norčič

Zdenka Pandžić

Inja Prebil

Stela Primc

Valentin Radulović

Dunja Rahovsky Šuligoj

Mori Sikora

Sara Skenderija

Katarina Snoj

Anka Štrukelj

Eva Štupnik

Isidora Todorić

Tim Topić